

Evanghelia zilei de duminică: Saduceii și învierea

Comentariu la Duminica a 32-a
Timpului de peste an (Anul C):
„Dumnezeu nu este al celor morți, ci al celor vii, întrucât toți trăiesc pentru El” (Lc 20,38).
Viața fiilor lui Dumnezeu este pe deplin cufundată în lumina lui Cristos și îndreptată spre o veșnicie plină de bucurie și pace.

Evangelie (Lc 20,27-38)

Apoi au venit la el unii dintre saducei, care spun că nu este înviere, și l-au întrebat: „Învățătorule, Moise

a scris: dacă cineva are un frate însoară care moare fără să aibă copii, fratele lui să ia femeia și să ridice urmași fratelui său. Erau deci șapte frați. Primul, însoărându-se, a murit fără copii. Cel de-al doilea și cel de-al treilea au luat-o de soție. Și toți cei șapte au murit și nu au lăsat copii. În cele din urmă, a murit și femeia. Așadar, la înviere, cui îi va fi femeia soție? Pentru că toți șapte au avut-o de soție”.

Isus le-a răspuns: „Fiii lumii acesteia se însoară și se mărită; însă cei considerați vrednici de lumea cealaltă și de învierea din morți nu se vor însura și nici nu se vor mărita, pentru că nu mai pot de acum să moară; sunt asemenea îngerilor și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii. Iar că morții învie, o arată și Moise în textul despre rug, când îl numește pe Domnul: Dumnezeul lui Abraham, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob. Însă Dumnezeu

nu este al celor morți, ci al celor vii, întrucât toți trăiesc pentru el”.

Comentariu la Evanghelie

De când Isus Și-a început viața publică, a apărut și o opoziție tot mai puternică față de persoana și mesajul Său din partea unor autorități religioase, până când acestea au reușit să-L ducă la moarte în Ierusalim. Luca relatează o scenă în care Isus se confruntă cu viclenia saduceilor, când se apropia momentul de a-Și da viața. În vremea lui Isus, acest grup era alcătuit din familii preoțești influente, provenite din dinastia hasmoneilor. Grupul devenise foarte politizat, forma o mare parte din Sinedriu, iar din rândurile lor provenea adesea Marele Preot al epocii. Ei acceptau doar autoritatea Pentateuhului și

negau învierea, așa cum notează evanghelistul.

În această scenă, unii saducei îi prezintă lui Isus un caz dificil, cu ecouri biblice. Femeia care se căsătorește succesiv cu mai mulți frați, care mor fără a lăsa urmași, amintește, de pildă, de Sara, protagonista cărții lui Tobit (cf. Tob 3,1 ș.u.). Pentru a formula cazul, saduceii invocă legea mozaică a leviratului (Dt 25,5), care prescria ca un bărbat să se căsătorească cu văduva fratelui său, dacă acesta murea fără copii, pentru a-i asigura o descendență. Ei formulează astfel un caz încurcat, pentru a duce la absurd credința în înviere: a cui soție avea să fie femeia aceea, în viața viitoare, dacă toți frații îi fuseseră soți în viața de acum?

Dușmanii lui Isus caută să-L discrediteze în public și să-I păteze reputația. Dar Învățătorul răspunde

vicleniei și erorii cu seninătate și blândețe. Mai întâi, Isus dezvăluie un aspect al vieții viitoare și al relației acesteia cu căsătoria. Papa Francisc descria astfel răspunsul Domnului: „Isus vrea să explice că, în această lume, trăim realități provizorii, care se sfârșesc; în schimb, în lumea de dincolo, după înviere, nu vom mai avea moartea ca orizont și vom trăi totul, chiar și relațiile umane, în dimensiunea lui Dumnezeu, într-un mod transfigurat. Chiar și căsătoria, semn și instrument al iubirii lui Dumnezeu în această lume, va străluci transformată în lumină deplină, în comuniunea glorioasă a sfinților din Paradis. «Fiii cerului și ai învierii» nu sunt câțiva privilegiați, ci sunt toți oamenii, pentru că mântuirea adusă de Isus este pentru fiecare dintre noi. Iar viața celor înviați va fi asemenea celei a îngerilor (cf. Lc 20,36), adică toată cufundată în lumina lui Dumnezeu, toată dedicată laudei

Sale, într-o veșnicie plină de bucurie și de pace”[1].

Isus profită de această întrebare capcicioasă pentru a le arăta interlocutorilor Săi adevărul fundamental al învierii. Ar fi putut cita pasaje foarte clare din Scriptură, precum vedenia oaselor din Ezechiel 37 sau mențiunea evidentă a vieții viitoare din a doua carte a Macabeilor 7,9. Dar, întrucât saduceii acceptau doar primele cinci cărți ale Bibliei, Isus, cu mare caritate, Se adaptează modului lor de gândire și citează un pasaj din Exodul, pe care ei îl recunoșteau: cel al rugului aprins, când Domnul i se descoperă lui Moise spunând că este Dumnezeul părinților săi: Abraham, Isaac și Iacob (cf. Ex 3,6). Isus arată că El este Dumnezeul celor vii, nu al celor morți. Și într-adevăr, textul spune la prezent: „Eu sunt” și nu „Eu am fost Dumnezeul părinților tăi”. Astfel, Isus declară că izvorul întregii

vieți este Dumnezeu: „pentru că toți trăiesc pentru El” (Lc 20,38).

În această scenă, Isus îi corectează pe saducei și îi învață adevărul despre lucruri. Dar o face cu caritate, care este condiția indispensabilă pentru a transmite doctrina și pentru a avea dreptate în ceea ce spunem. Așa cum spunea Sfântul Augustin: „Trebuie, așadar, să-i corectăm din iubire; nu cu dorința de a face rău, ci cu intenția plină de afecțiune de a-i îndrepta. Dacă vom face astfel, vom împlini foarte bine porunca carității”[2].

[1] Papa Francisc, *Angelus*, 6 noiembrie 2016.

[2] Sfântul Augustin, *Predica 82*.

Pablo M. Edo

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-saduceii-
si-invierea/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-saduceii-si-invierea/) (04.04.2026)